Ч. 89 Субота 22 цьвітня (5 мая) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 5 с

✝

ВИСОКОПРЕОСЬВ. ЮЛІЯН КУЇЛОВСКИЙ

Митрополит Галицкий, Архієпископ Львівский, Епископ Камінця подільского,

упокоїв ся нині о годині 11·50 перед полуднем, по довгій і тяжкій недузі.

Впреосьв. Юліян уродив ся 1826 року в Конюшках королівских, де его отець був сьвящеником. По скінченю шкіл брав участь в угорскій війні в 1848 роцї, а відтак виїхав за границю і довший час перебував в Парижи, де порішив посьвятити ся духовному званю, та вступив там до місионарскої колеґії заснованої Іполитом Терлецким. Теольоґічні науки покінчив в семинариї сьв. Сульпіция, де придбав собі основне знане. Висьвятившись був довгий час душпастирем, сотрудником, парохом, деканом, вкінци соборним крилошанином перемискої епископскої консисториї. В роцї 1887 став архипресвитером при капітулї станиславівскій, а два роки пізнійше іменовано его епископом-суфраґаном в Перемишли, звідки знов в 1891 роцї перенїс ся на епископску столицю до Станиславова.

На тім становищи перебув покійний Владика до грудня 1898 року, коли найвисшою постановою покликано его по смерти кардинала Сильвестра Сембратовича на митрополичий престол. Однако его здоровле було підкопане і не довго судилось ему оставати на тім найвизначнійшім в рускій суспільности становищи. Ще в січни занедужав Покійний і від того часу вже не подвигнув ся. При недужім були до послідної хвилї др. Ренцкий і цїла капітула під проводом Впр. митрата о. Білецкого. — Покійний Митрополит був загально люблений, бо визначав ся правдивою побожностию, великою добротою серця і честнотою характеру. Богато жертвував Покійник на добродійні цїли, так на пр. причинив ся до відновленя станиславівскої катедральної церкви правдиво княжим даром, жертвуючи на ту цїль 15 000 зр., минувшого року пожертвував також кілька тисяч на віднову ріжних церков. — На першу вість о смерти Впреосьв. Владики поспішив Є.Е. п. Намістник ґр. Пінїньский лично і зложив на руки о. Митрата Білецкого кондоленцию митрополичій Капітулї.

57)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Коло зелїзної брами в мурі, що сполучала город жіночого дому з подвірями великої палати, приступив до него якийзь біло убраний старик. Ледви що він его побачив, як перепуджений аж взад поступив ся і видивив ся на сухірлявого старця як би на якого опиря. Але що той усьміхнув ся до него як добрий знакомий і приятель, то він прискорив кроки, витягнув до него руку з такою щиростию, якої би не сподівав ся по нїм ніякий з его перских знакомих, і відозвав ся по єгипетски: Чи можу вірити моїм очам?! Ти тут, в Перзиї, старий Гібе? [1]) Я би скорше був сподівав ся, що сьвіт завалить ся, як що буду мати ту приятність побачити тебе тут над Евфратом! Але тепер в імя Озіріса скажи менї, що спонукало тебе старий Ібісе покинути тепле гнїздо над Нїлем і пустити ся в далеку дорогу на вехід?

Старий, що підчас того повитаня, спустивши руки в долину, глубоко поклонив ся, подивив ся тепер на лїкаря з невисказаною радостию, доторкнув ся дрожачими руками своїх грудий, схиливши праве колїно, поклав одну руку на серце, а другу підніс до неба, і сказав: Дякую тобі, велика Ізіс, котра маєш подорожного в своїй опіцї, що ти позволила менї побачити мого пана! Я гадав, що застану тебе винидїлого як якого замореного голодом в ломах каміня, збідованого і знужденїлого, а тепер виджу тебе знову в цьвитучім здоровлю, красного і здоровенного як завсїгди. Ах! як би бідний старий Гіб був на твоім місци, то вже давно був би загриз ся на смерть!

[1]) Гіб значить по єгипетски Ібіс. Многі стародавні Єгиптяни називали ся іменами сьвятих зьвірят.

— Я тобі вірю, старенький! Та й я лиш змушений до того і з кровавим серцем покинув вітчину. Чужина належить до Сета; лиш в Єгипті пробувають добротливі боги, над сьвятим, благословенним Нїлем!

— Має ся щось з того благословения! — замуркотів старий.

— Ти мене, батечку, перепудив! Що то стало ся, що?....

— Стало ся? — Гм! Стали ся красні річи! Ну, буде ще час тобі довідати ся! Чи гадаєш, що я би був покинув нашу хату і моїх внученят, і в моїм вісімдесятім роцї вибрав би ся був в дорогу як той який єлиньский або фенїкійский пройдисьвіт на злощасну чужину, боги би еї побили, як би в Єгипті можна ще було видержати?

— Та бо кажи!

— Пізнїйше, пізнїйше! Тепер мусиш мене приняти насамперед до своєї хати, з котрої не буду виходити, доки буду перебувати в сім тифоновім краю.

Старик вимовив ті слова з такою відразою, що Небенхарі не видержав і засьміяв ся та спитав: Невжеж тебе так зле приймили, мій старий?

Вісти політичні.

(Подорож Цісаря до Берлина. — До ситуациї. — З краевих соймів).

Вчера о годині $6^3/_4$ вечером виїхав Цісар з численною дружиною дорогою на Шлезк до Берлина. Численно зібрана перед двірцем публика пращала Цісаря з одушевленем. Між иншими поїхали з Цісарем; міністер заграничних справ ґр. Голуховский, оба ґенеральні адютанти ґр. Пар і Больфрас, шеф ген. штабу бар. Бек, радник посольства Маєр, два прибічні адъютанти, директор кабінетної канцелярії Шісль і німецкий войсковий аташе Більов. Монарх, що був в мундурі польного маршалка розмавляв довший час з Більовом. В Берлині приготовили ся на дуже торжественне приняте. Місто дуже гарно прибране, особливо всі публичні будинки і касарні. Часописи пишуть з великою симпатиєю і кладуть головну вагу на непохитну приязнь між пануючими домами Габсбурґів і Гогенцолернів. При тім вказують на тривкість тридержавного союза і підносять его значінє для удержаня міжнародного мира.

Против намереної в парляменті чеської обструкциї виступають дуже остро Словінці. Онгди відбули ся в Люблянї збори словінських виборців і на тих зборах промавляв дуже остро против політики Чехів п. Крчек. Ухвалено резолюцию, в котрій висказано жаль з причини намереної обструкциї чеської та покладено обовязок на словіньских послів, щоби они старали ся відвести Чехів від виступленя против правительственних економічних предложень. — В молодоческім клюбі обговорював вчера політичне положенє пос. Герольд. Герольд накинув ся на чеських радикалів, що заявили ся против обструкциї, хоч перше все за нею стояли. Кілька зелїзничих предложень, які правительство внесло в парляменті, не мають для Чехів ваги, а правительство внесло їх — по думці п. Герольда — лише на те, щоби ворожо настроїти всї народи против Чехів. Бесідник впевнює, що коли чеські посли ухвалять обструкцию, то переведуть ї, без огляду на те, що їх то буде коштувати. Що-до Поляків то бесідник гадає, що они будуть ї сильно поборювати. Після гадки Герольда, правиця може ще дальше істнувати, бо має богато спільних справ.

Шлезкий сойм відкинув просьбу „Мацержи польской" на Шлезку о запомогу на удержанє приватної польської гімназиї в Тішині. Виділ краєвий і комісия, до котрої предложене відослано, були против надання запомоги і поставили в палаті відповідне внесенє. В імени чеських послів забрав голос п. др. Стратіль і заявив, що просьба о запомогу цілком оправдана; бесідник поставив внесенє, аби приватній гімназиї польській в Тішині дати запомогу в квоті 10.000 корон. П. Міхейда протестував против уступу справозданя комісиї, в котрім сказано, що „Мацержи польской" цілком не розходить ся о заспокоєнє культурних потреб населеня, але о здійстненє ідеї, котра загрожує самостійність Шлезка і его приналежність до спільної вітчини. П. Менґер промавляв против субвенциї покликуючи ся на се, що галицкий сойм відносить ся ворожо до нїмецких шкіл і не хоче їх субвенціонувати. Остаточно ческо-польска коалиция лишила ся в меншости і просьбу відкинено. П. Міхейда вніс інтерпеляцию з причини браку написий на польских стациях кошицко богумінської зелїзниці.

В моравскім соймі п. Ґец в імени більшости шкільної комісиї зажадав, аби сойм відкинув просьбу товариства людової школи о запомогу для чеської школи в Мериш Вайскірхен. Референт меншости п. Куделя вніс надане запомоги на 5 літ по 7000 корон. Ґец підніс, що доси нїколи не давало ся субвенциї приватним школам. Куделя знов акцентував потребу сеї школи. Представитель центра великої посілости заявив, що его сторонництво за головну точку своєї проґрами уважає засаду національної рівноправности, а що-до того тут заходить ще виїмковий случай, буде голосувати за уділенєм запомоги. Граф Белькреді в імени вірноконституцийної великої посілости заявляє ся в імени свого сторонництва за внесенєм меншости і запевняє, що таке порішене сеї справи не вплине на угоду акцию, а его сторонництво напружить всї сили в тім напрямі, аби спровадити национальний мир. Представитель вірноконституцийної великої посілости, п. Гомперц заявив в імени свого сторонництва, що в шкільних справах суть для него важні цивілізацийні справи обох народів, однак з увзглядненєм фінансового положеня краю. Сторонництво бесідника виступає супротив змагань чеського народу з повним зрозумінем і попертєм, однак в тім случаю, коли доси край нїколи ще не запомагав приватної виділової школи, ухвалене запомоги утворило би прецеденс. П. Бубеля зазначує конечність згаданої школи і апелює до більшости, аби в інтересі привернення мира в краю причиняла ся до піднесеня цивілізациї обох наций. Референт виділу краєвого висказав жаль, що справі надано політичну закраску, і твердить, що се було би небезпеченьством для краєвих фінансів, коли би зломано засаду неудїлюваня запомог приватним школам. Більшість відвічальна за фінанси краю, мусить голосувати против внесеня меншости шкільної комісиї. В голосованю внесенє меншости відкинено 50 голосами против 46.

Новинки.

Львів дня 4-го мая 1900.

— Завіщанє і похорон архиеп. Моравского. Передвчера отворено завіщанє пок. архиепископа, списане дня 3 серпня 1898 р. В завіщаню зазначує покійний, що те, що мав з родинного майна, звернув родині може і з накладом, а все, що має, походить з доходів архиепископства, для того універсальним спадкоємцем назначує львівске лат. архиепископство. Дальше призначує деякі леґати членам родини, капітули, службі, а коли би лишило ся ще що по сплаті тих леґатів, то 3.000 зр. записує на фонд будови костелів і каплиць, 2.000 зр. на великий престол в лат. катедрі у Львові, а 1.000 зр. на костел сьв. Єлисавети у Львові,

---

— Пошесть на них та хамзин! [2]) — гримнув старик. Всї тоті Перзи, то поганий тифонів накорінок на землі! Менї лиш дивно, що они не родять ся всї рудими і прокаженими! Ах, дитинко, я вже тут два дні в сім пеклї і мусїв через цїлий сей час жити межи безбожниками! Менї казали, що годі з тобою поговорити, бо ти не сьмієш відступити ся від постелї недужої Нітетиси. Бідна мала! Я то зараз казав, що тото замуже за чужинця недобре закінчить ся. Ну, добре так Амазісови, коли не мав з своїх дітий потїхи! Вже за тебе самого він то заслужив!

— Ветидай ся, старий.

— Е що! Раз мусить вийти на верх! Я ненавиджу того короля зайду, котрий, коли ще був бідним хлопцем, щибав твому татови дактилї з дерева і відривав вивіски з дверий. О, я знав его тогди дуже добре, того непотрiба! То ганьба, що такому чоловікови треба ся...

— Не сердь ся, не сердь ся, старий! — перебив Небенхарі старикови. — Ми не всї з одного дерева, а коли Амазіс яко хлопець не мав дійстно більшого значіня як ти, то твоя вина, коли ти на старість далеко менше маєш значіня як він.

— Мій дїдо був слугою сьвятинї, мій батько також, то і я зовсїм природно мусїв таким самим бути.... [3])

— Зовсїм справедливо, так наказує закон каст, після котрого Амазіс не сьмів би був нїчим иншим бути як хиба що найбільше бідним с тиком.

— Не у каждого така широка совість, як у того пасливця!

— Ти все давний! Ветидай ся, Гібе! Відколи я жию, а то вже доброї пів сотки літ, то у тебе що трете слово лайка. Коли я був ще дитиною, то я мусїв натерпіти ся від твоєї примхи; тепер ти взяв ся до короля!

— Та й справедливо! Ой коби ти знав! Сїм місяцїв з тої пори, як...

— Не можу тепер тебе слухати! Але коли зійде квочка, то пішлю невільника, котрий заведе тебе до мого помешканя. Аж до того часу сиди ти там, де доси бо я мушу конче до моєї недужої.

— Так, ти мусиш? — Ну, добре, ідиж, іди, а старий Гіб нехай гине! Згину, мину єи, скоро ще лиш годину буду мусїв лишити ся у тих людий.

— Чогож тобі поправдї треба?

— Ждати в твоїх комнатах, аж знову поїдемо.

— Хибаж з тобою так нелюдяно обійшли ся?

— Ще й як! Аж гидь бере! Змусили мене їсти з ними з одного горшка і краяти мій хлїб їх ножем. Якийсь проклятий Перз, що був довгі літа в Єгиптї і приїхав зі мною, розповів їм все, що для вас нечисте [4]). Коли я хотів оголити ся, то они відобрали менї ніж. Якась ледащо дівчина, заким я спостеріг ся, поцїлувала мене в чоло. Та не сьмій ся! Треба буде що найменше цїлого місяця, заким очищу ся від того всего. Коли наконець лік, який я взяв на блювоту, борзо поміг, то они в поганий спосіб насьміяли ся з мене. Але то ще не все. Якийсь проклятий кухта бив в моїх очах сьвятну кіточку так, що мало єї не забив. Якийсь, що робить масти, коли довідав ся, що я твій слуга, казав спитати ся мене через того нечестивого Бубареса, з котрим я сюди приїхав, чи я знаю ся на лїченю хороби очий. Я може би й сказав, що розумію ся; бо, знаєш, за шїдесять літ можна вже чомусь придивити ся у свого пана. Тогди той нужденник став менї жалувати ся, — Бубарес все то менї переговмачив — що его непокоїть якась страшна хороба очий. Коли я его спитав, що то за хороба, то він казав менї відповісти, що не може в темноті нїчого розпізнати!

— То було єму відповісти, що на таку хоробу одинокий лік засьвітити сьвітло!

— Ох, як же я тих поганців ненавиджу! Коли ще годину довше побуду з ними, то таки згину!

Небенхарі усьміхнув ся і сказав до слуги: Ти, видко, досить чудачно мусїв поступати собі супротив чужинців і визвав їх зухвалість. Перзи суть взагалї чемними людьми. Спробуй ще раз з ними! Нинї вечером приму тебе охотно до себе; але борше не дасть ся зробити!

— Я то собі гадав! Та й він змінив ся! Озіріс не жиє а Сет панує знов на землі!

— Май ся в гараздї! Коли квочка вйде буде на сім місци ждати на тебе невільник Піанхі, наш старий Етіопець.

— Піанхі, той старий злодюга, котрого я й на очи не хочу?!

— Той сам!

— Ги, то таки добре, коли чоловік остане ся таким як був. Я, що правда, знаю таких людий, котрі не можуть сказати того о собі, котрі замість обмежити ся на свою штуку, лїчать і внутрішні хороби, котрі старому слузї...

— Кажуть стулити губи і ждати терпеливо до вечера.

---

[2]) Полудневно-західний вітер, знаний лїпше під назвою самума, котрий віє найчастїйше в часі нашої весни, в цьвітни і маю. Вітер сей буває в Єгиптї дуже небезпечний, особливо подорожним в пустини, бо жене розпаленим піском і душить та засипає цїлі каравани.

[3]) В Єгиптї мусїв син звичайно бути тим самим, що і батько. Але касти в Єгиптї були далеко не так строгі як в Індиї; з памятників показує ся, що син вояка міг бути ереєм, а син ерея вояком, що сини одного батька вибирали собі всїлякі стани, а то потверджують також гієратичні рукописи дидактично-поетичного змісту та й показують, що молодцям вільно було вибирати собі званє, яке хотїв. Правда, що уважало ся за вйлїпше і то був загальний звичай, що сини лишали ся при званю батьків. Але то було впрочім у всїх старинних народів, а також і у Греків.

[4]) У Геродота і в книгах Мойсея говорить ся о тім, яких способів, митя, стриженя, браня на прочищенє і т. д. уживали Єгиптяни, щоби очистити ся. В папірусї Еберса знаходять ся всїлякі ліки на прочищенє, а навіть клістири та чопики з мила, яких уживано до очищеня. Жиди научили ся „кошерности" і „трефности" в Єгиптї і звідтам винесли той звичай.

що має станути на площі Солярні. Одїж і білє велить пороздавати, а не продавати. — Похорон відбуде ся в такім порядку: Забальсамоване тіло перенесене буде нині по полудни до катедри. В суботу о год. 9 ій зрана відправить ся богослуженє після руского обряду, в неділю о год. 10-ій зрана після вірменьского обряду, а в понедїлок о год. 8-ій зрана начне ся похоронне богослуженє після лат. обряду. Митрополича конзистория робить заходи, щоби похоронити пок. архієпископа в костелї лат. семинариї духовної побіч его попередників Баравецкого і Вержхлейского.

— **Писатель Генрик Сенкевич** перебуде у Львові до суботи; того дня по полудни виїде до Кракова. Вчера вечером дали посли соймові обід для него в касині народовім, а нині з полудня в тім-же касині гостити его буде сніданем віцепрезес товариства польских дневникарів п. Каз. Свшиньский.

— **Сумна пригода польских паломників до Риму.** Передвчерашної ночи наспіла з Віллях (по словіньски „Беляк") в Каринтиї телеграфічна вість, що тої ночи під Фельдкірхен один із специяльних поїздів, що віз польских паломників з Кракова до Риму, з'ударив ся з поїздом тягаровим по причині хибного уставленя зворотниці. З'удар був дуже сильний, а хоч при тім нїхто не погиб, то таки не обійшло ся без покалїчень лекших і тяжших. Краківскому Głos-ови Narod-у донесено, що чотири особи тяжко покалїчені (з поломаними ребрами) мусїли лишити ся під лїкарскою опікою, а вісїм лекше поранених поїхало дальше. — Польскі паломники виїхали з Кракова в понедїлок вечером двома поїздами по 26 возів, а третий з паломниками із Познанщини прилучив ся до тамтих в Богуминї. Всїх паломників виїхало тими трема поїздами 2.013, а за ті три поїзди, що йшли безпосередно до Риму, заплачено 140.000 франків.

— **Град.** Недавно-що настала весна і розбудила сонну природу до нового житя, а вже град починає сипатись на землю. Велика буря з градом лютила ся над селом Рудниками, снятиньского повіта. Властитель села посол Стеф. Мойса зголосив шкоду від граду в Краківскім товаристві.

— **Фальшиве обжалованє самої себе.** Недавно була по часописях вість, що Анна Мацієвска, властителька посїлости з Грибова, убивши свою дочку, сама зголосила ся до суду і призна ла ся до убийства. Коли суд зарядив карне доходженє, показало ся, що дочка Мацієвскої жиє, а мати обжалувала себе фальшиво. Она терпить уже від довшого часу на розстрій ума.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 4 мая. Цїсар приймав перед виїздом до Берлина президента міністрів дра Кербера на приватній авдиенциї, а відтак нараджувались міністри др. Кербер і ґр. Голуховский.

Відень 4 мая. Wiener Abendpost пише о величавих приготовленях в Берлинї на приняте Цїсаря Франц Йосифа і каже, що до чувств радістної гордости прилучують ся чувства вдоволеня з причини почестий, які ждуть Цїсаря в Берлинї. Подорож Цїсаря на ново скріплює мир і тривкість тридержавного союза.

Льондон 4 мая. Льорд Робертс телеграфує: Ген. Гамільтон зігнав дня 1 с. м. Бурів з їх сильних становищ коло Гутнек. Страти Анґлїйцїв не великі. Бури уступили на північ і на схід. Анґлїйцї забрали 26 Бурів до неволї, між ними одного команданта. Гамільтон тепер відпочиває, бо его войска бороли ся безнастанно 7 днів.

Роттердам 4 мая. Посольство Бурів пращано тут з одушевленем. Посольство відплило до Америки. Кораблї в порті повивішували з тої причини хоругви з трансвальскими красками.

Надіслане.

— „**Краєвий Союз кредитовий**" видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	аркуш	по	5 сот.
2. Замкненя місячні	„	„	5 „
3. Інвентар довжників	„	„	5 „
4. „ вкладників	„	„	5 „
5. „ уділів	„	„	5 „
6. Книга головна	„	„	5 „
7. „ лiквідацийна	„	„	5 „
8. „ вкладок щадничих	„	„	6 „
9. „ уділів членьских	„	„	5 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10, I. поверх.

За редакцию відповідає [illegible]

Сі послїдні слова, вимовлені з повагою, зробили враженє на старого. Він поклонив ся і сказав, заким розстав ся з своїм паном: Я приїхав сюди під опікою давнїйшого полковника від жовнірів, Фанеса. Він хоче конче щось поговорити з тобою.

— Нїхто ему не боронить зайти до мене!

— Та бо ти сидиш цїлий день коло тої недужої, у котрої очи здорові....

— Гібе!

— Про мене нехай має більмо на обох! — Чи може Фанес прийти нинї вечером зі мною?

— Я хотів би з тобою самим поговорити.

— А я з тобою; але Еллинови, видко, дуже пильно, а він знає майже то все, що я тобі маю розповісти.

— Ти вже виболтав?

— То не конче, але....

— Мій батько хвалив твою вірність і я уважав тебе аж до нинї за такого на котрого можна спустити ся і котрий уміє держати язик за зубами.

— Та я й був завсїгди таким. Але той Еллин знав вже богато з того, що я знаю, а тамто инше....

— Ну?

— Тамто инше видобув він з мене, сам не знаю як! Як би я не мав на собі отсего амулета, то гадав би....

— Я знаю Атинця і прощаю тобі! Я був би тому рад, як би він нинї вечером прийшов з тобою. Як високо стоїть сонце! Час не стоїть! Розповідай же коротко що стало ся....

— Я гадаю, що нинї вечером....

— Нї, я мушу бодай загально знати, що стало ся, заким поговорю з Атинцем. Лиш коротенько!

— Тебе обікрали.

— Більше нїчого?

— Коли то у тебе нїчого не значить.

— Кажиж! Більше нїчого?

— Нї.

— То бувай здоров!

— Алеж Небенхарі...

Лїкар від очий не чув вже сих слів, бо вже замкнула ся була за ним брама, котрою входило ся до дому жінок короля.

* * *

Коли квочка зійшла, сидів Небенхарі в вишній палаті, котру займав у всхідній части палати, недалеко помешканя Касандани. Ввічливість, з якою він приняв був свого старого слугу, зробила місце тій поважі, задля котрої Перви, люди легкої вдачі уважали его за згрizливого бурмила.

Був то правдивий Египтянин, рідне дитя тої врейскої касти, котрої члени навіть в своїй вітчинї, скоро виступали публично, ішли торжественно і з повагою та нїколи не зажартували, підчас коли в окрузї своїх товаришів і родини позбували ся того добровільно вложеного на себе примусу і могли бути веселими аж до безмірности.

Небенхарі приняв Фанеса з холодною чемностию, хоч знав его ще з Саіс і по короткім повитаню приказав старому Гібови лишити їх самих.

— Я навідав ся до тебе — став Фанес говорити по египетски, бо умів тою мовою дуже добре говорити — позаяк маю з тобою поговорити о важних справах....

— О чім я вже знаю! — сказав на то лїкар.

— Сумнїваю ся — відповів Фанес і усьміхнув ся недовірчиво.

— Тебе вигнали з Египту, Псамтік, наслїдник престола завзято тебе переслїдував і скривдив, а прийшов тепер до Перзиї, щоби зробити Камбізеса орудием твоєї мести против моєї вітчини.

— Ти помиляєш ся! Я твоїй вітчинї нїчого не винен, але зато тим більше маю відплатити ся домови Амазіса.

— Ти знаєш, що в Египтї держава а король то одно.

— Я противно добачив що иншого, а то, що ереї в твоїй вітчинї кладуть себе на рівнї з державою.

— То ти знаєш ся лїпше на відносинах. Я уважав доси египетских королів за необмежених.

— Та й суть такими, о скілько можуть позбувати ся впливу твоїх товаришів по званю. — Та й Амазіс гне ся тепер перед ереями.

— Дивна новина!

— Котру тобі вже давно сказали.

— Так гадаєш?

— Зовсім певно! Але ще певнїйше знаю, що Амазісови раз удало ся нагнути волю своїх верховодів під свою волю.

— Я лиш мало вістий маю з вітчини і не знаю, що у тебе на думцї.

— Я то вірю, бо як би ти знав, а не затиснув тепер кулаків, то не був би ти лїпший від пса, що скомлить і дає ся копати ногами та лиже тому руку, хто его мучить.

— Лїкар поблїд при сих словах і сказав: Я знаю, що Амазіс мене оскорбив, але прошу тебе, зважай на то, що у мене месть за солодка страва, як щоби я дїлив ся нею з якимсь чужинцем!

— Мудре слово! Але що до моєї мести, то она у мене виноградником, таким повним, що я не годен сам один з него збирати.

— Отже ти прийшов сюди пошукати собі винаря до помочи.

— Так єсть; і я все ще не трачу надії, що ти будеш дїлити ся винобранем зі мною.

— То помиляєш ся! Моя робота скінчена; боги самі помогли менї. Амазіс покараний досить за то, що прогнав мене з вітчини, від приятелів і учеників та що задля своїх честилюбивих плянів післав мене до отсего нечистого краю.

— Чи може не его слїпотою?

— Може й тим.

— То мусиш знати, що твій товариш по штуцї, Петамнон, прорізав ту шкіру, яка заслоняла Амазісови его зіницю і зробив его знов видючим.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).